

Kad kopā ar Čīles

baznīcas jaunatnes darbiniekiem

nolēām, ka mūsu otrā starptautiskā Latīņamerikas tikšanās notiks no 2010. gada 8. līdz 12. decembrim Santjago, mums nebija pat nojausmas, ka 2010. izrādīsies gads, kurā Čīles tautai nāksies piedzīvot vienlīdz daudz pārbaudījumu un prieku. Gada garumā gatavojot šo jauniešu tikšanos, vairāki no mūsu brāļiem dalījās abās šajās izjūtās.

Kamēr čīlieši kopā ar citām Latīņamerikas valstīm atzīmēja Republikas dzimšanas divsimtgadi, zemes un jūras nežēlība sagādāja viņiem milzu ciešanas. Zemestrīce februārī visvairāk skāra pašus nabadzīgākos. Taču labestība, kas plūda no pašiem nācījas dvēseles dziļumiem, atklāja, cik lielā mērā visi čīlieši ir vienoti šajā postā – gluži kā viena ģimene. Daudzi jaunieši devās palīdzēt tiem, kas zaudējuši mājas un darbu. Viņi ieguldīja savu laiku un spēku, būvējot *mediasaguas* – nelielas koka būdiņas, kas kalpo par pagaidu mājvietām.

Šinī pašā gadā Čīles iezemieši, īpaši dažas mapuči tautas grupas, pievērsa sabiedrības uzmanību savām ciešanām un prasībām, uzsākot ilgstošu bada streiku. Nedaudz vēlāk visai nācijai prieku dāvāja trīsdesmit trīs ogļračī, kuri pēc nelaimes gadījuma raktuvē izkļuva zemes virsū.

Starptautiskā tikšanās decembra sākumā ļāva tūkstošiem Čīles un visa kontinenta jauniešu dalīties priekā, bēdās un izaicinājumos un plānot, kā kopīgi veidot šo pasauli aizvien cilvēcīgāku.

Priecajamies šajā tikšanās reize uzņemt arī vairākus haitiešus, kuru klatbutne mums atgadināja to milzu postu, ko izraisījis zemestrīce viņu valstī 2010. gada janvārī. Ievainojumi vel ne tuvu nav sadziedeti. Ja vien valsts politiskie un sociāli apstākļi to laus, viesošanas Haiti – starp tikšanos Santjago un Eiropa, Roterdama (2010. gada decembra beigās) – dāvas visu kontinentu jauniešiem iespēju paust solidaritāti, ka arī apbrīnu par to, ka, pat ejot cauri nelaiēm, ticība sniedz šiem cilvēkiem drošu pamatu zem kajam.

Mēs turpināsim ar viņiem kopā lūgties arī visu nākamo gadu:

Dievs, mūsu cerība, mēs Tev uzticam Haiti tautu. Izbiedēti par neizprotamajām nevainīgo ciešanām, mēs Tev lūdzam iedvesmot to cilvēku sirdis, kuri sniedz Haiti nepieciešamo palīdzību. Mēs pazīstam haitiešu dziļo ticību. Esī klāt tiem, kuri cieš, stiprini nomāktos, mierīgi sērojošos, sūti savu līdzjūtības Garu pār šo bēdu pārņemto un tik dziļi mīlēto tautu.

Vēstule no Taizé

Speciālizdevums^{LV}

VĒSTULE 2011

Vēstule no Čīles

PRIEKŠ

Priecīgā sirds, šī ir tava dzīve. Atstāj skumjas aiz muguras!¹ Šis aicinājums, kuru izteicis ticīgais, kas dzīvojis ilgi pirms Kristus, šodien ir domāts arī mums.

Mēs piedzīvojam pārbaudījumus un ciešanas, reizēm pat ļoti ilgu laiku, taču mēs aizvien vēlamies censties no jauna atklāt dzīves prieku.²

No kurienes šis prieks rodas?

To raisa negaidīta tikšanās, ilgstoša draudzība, mākslas darbs vai dabas skaistums...

Mums izrādītā mīlestība atmodina laimi, kas pakāpeniski piepilda dvēseles dziļes.³

¹ Skat. Sīraha 30:22-23. Līdzīgi rakstīja kāds 2. gadsimta kristietis Hermass: "Tērpies priekā... Ikviens, kurš aizdzen no sevis skumjas un tērpjas priekā, dzīvo Dievam."

² Cilvēka dzīves piepildījumu sniedz nevis iespaidīgi varoņdarbi, bet drīzāk rāms prieks, kas pieskaras mūsu sirds dziļumiem. Dzīves nepilnība un sašķeltība, tāpat kā ciešanas, netiek novērsta, taču tās nespēj iznīcināt mūsu mieru.

³ Pareizticīgais teologs Aleksandrs Šmēmans (1921–1983) savā darbā *Journal* rakstīja: "Prieks par neko, prieks no turienes, prieks par Dieva klātbūtni un pieskārienu dvēselei. Šī pieskāriena un tā dāvātā prieka pieredze (kuru mums patiešām "neviens neatņems", jo tā ir iemājojusi mūsu dvēseles dziļumos) vēlāk nosaka mūsu domu gājienu un virzību, mūsu attieksmi pret dzīvi utt."

Pēc tam mēs esam aicināti izdarīt apzinātu izvēli – izvēlēties prieku.

Reizēm tie, kuri piedzīvo nabadzību un zaudējumus, spēj rast spontānu dzīves prieku – tādu prieku, kas pretojas mazdūšībai.⁴

Kad Bībele mūs atkārtoti aicina būt priecīgiem, tā norāda uz avotu. Šis prieks nav atkarīgs no kādiem pārejošiem apstākļiem, tas nāk no pašā Dievu: „Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr, es vēlreiz teikšu, priecājieties! (..) Tas Kungs ir tuvu.”⁵

Kristus nenāca, lai dibinātu reliģiju, kas sacensos ar citām. Caur Viņu Dievs līdzdalīja mūsu apstākļus, lai ikviena cilvēciska būtne varētu zināt, ka tiek mīlēta ar mūžīgu mīlestību, un tādējādi atrastu prieku tuvībā ar Dievu. Kad mēs Viņam ticam, mūsu acis vēl vairāk atveras uz visu cilvēci – uz mātes mīlestību pret bērnu, uz to cilvēku dievbijību, kuri rūpējas par slimajiem... Lai arī reizēm neatpazīts, Kristus aizvien ir klātesošs šajos mīlestības darbos.⁶

Kristus cilvēkiem nes radikālu atjaunošanu. Viņš pirmais no visiem dzīvoja šo jauno dzīvi un cīnījās, lai paliktu uzticams. Savas apcietināšanas priekšvakarā Viņš lauza maizi, sakot šos noslēpumainos vārdus: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota.”⁷ Jā, Viņš ir „Vārds, kas tapa miesa.”⁸ Savu netaisno nāvi Viņš pārvērta savas dzīves dāvanā. Uzcēlies no mirušiem, Viņš deva saviem mācekļiem Svēto Garu, pašu Dieva dzīvi.⁹

Svētais Gars dēsta Augšāmceltā Kristus prieku mūsu būtības dziļumos. Un šis prieks nav klātesošs tikai tad, kad klājas viegli. Mūsu pūliņi var atmodināt prieku, arī sastopoties ar izaicinošu uzdevumu. Prieks var palikt aprakts kā pelnos gailošas ogles pat pārbaudījumu brīžos, arī nekļūstot redzams.¹⁰

⁴ Pat pēc vairākiem gadiem es aizvien domāju par tiem, kurus sastapu, kopa ar Brālī Rože viesojoties Haiti. Šaja skaistajā valstī, kur laudis dzīvo pilnīga nabadzība. Es nespeju aizmirst mates, kuras no rītiem nevarēja skaidri zināt, vai šaja diena bus, ar ko pabarot bernus. Un tomēr lielākajai daļai haitiešu pat postoša zemestrīce 2010. gada janvārī nespeja sašūpot viņu palavību uz Dievu!

⁵ Filipiešiem 4:4-5.

⁶ Skat. Mateja 25:35-40.

⁷ Lūkas 22:19.

⁸ Jāņa 1:14.

⁹ Jāņa 20:22.

¹⁰ Tēvs Bazils Gondikakis, Atosa kalna klostera abats, šīs domas paudis noslēpumainā dzejas valodā: “Ar Jaunavas piemēru un palīdzību ikviena mierīga un skaidra dvēsele, kas atvērta dievišķajai gribai, spēj kļūt par Dieva māti, pateicoties žēlastībai, saņemot un dāvājot dzīvību niecīgam priekam, kas uzvar nāvi.”

Slavējot mēs ļaujam Garam ieplūst mūsos, un negaidot šis mirklis kļūst apgaismots.¹¹

LĪDZCIETĪBA

Izvēlēties prieku nenozīmē vairīties no dzīves problēmām, gluži otrādi, tas mums palīdz uzlūkot realitāti un pat ciešanas.

Izšķiršanās par labu priekam nav atdalāma no rūpēm par citiem cilvēkiem. Tā piepilda mūs ar neierobežotu līdzjūtību.

Iepazīstot Dieva prieku, lai arī pavisam īslaicīgi, mēs kļūstam par cilvēkiem kopīgā sadraudzībā. Individuālisms kā ceļš uz laimi ir ilūzija.¹²

Lai liecinātu par sadraudzību, nepieciešama drosmē peldēt pret straumi. Svētais Gars dāvās mums iztēli, kas vajadzīga, lai atrastu veidu, kā palikt tuvumā tiem, kuri cieš, kā viņus uzklaut un būt jūtīgiem pret bēdām.¹³

Sekojojot Jēzum, mūsos pašos dienu no dienas dzimst ceļš uz laimi. Mēs varam lielā vienkāršībā paust Dieva mīlestību ar savām pašu dzīvēm.

¹¹ Pirms savām ciešanām Jēzus mācekļiem sacīja: “Jums tagad ir skumjas. Bet Es jūs atkal redzēšu; tad jūsu sirds priecāsies, un neviens šo prieku jums neatņems.” (Jāņa 16:22).

¹² Ebreju filozofs Martins Bubers (1878–1965) rakstīja: “Tu” sastop mani žēlastībā – to nevar atrast meklējot. Taču mana valoda, bilstot tam pirmo vārdu, sakot “Tu”, ir manas esamības rīcība, tā patiešām ir manas esamības rīcība... Es kļūstu par sevi savās attiecībās ar “Tu”; lai kļūtu par “es”, man jāsaka “Tu”. Visa patiesā dzīve ir satikšanās.”

¹³ Alberto Hurtado (1901–1952) ir čīliešu svētais, kuru 2005. gadā kanonizēja Pāvests Benedikts XVI. Šo jezuītu priesteri viņa valstī godā, jo viņš savu dzīvi ziedoja nabagajiem. Viņš aizsāka misiju „Mājas Kristus”, kurā bezpajumtniekiem, bērniem, sievietēm un vīriešiem sarežģītās situācijās tiek piedāvāta pajumte. Viņa dzīvi un darbu caurstrāvoja, jautājums: ko Kristus darītu manā vietā? 1947. gadā Hurtado rakstīja par sev uzticētajiem: „Pirmais uzdevums, kas jāveic, ir mīlēt šos cilvēkus... Mīlēt tik ļoti, ka vairs nespēju izturēt viņu ciešanas... Mana misija nedrīkst aprobežoties tikai ar mierinājuma vārdiem un viņu pamešanu grūtībās, kamēr man pašam viss ir pietiekami un nekā netrūkst. Viņu ciešanām mani jāievaino... Mīlēt viņus tā, lai tie spētu dzīvot, tā, lai viņos spētu augt cilvēka cienīga dzīve, tā, lai viņu prāti atveras un viņi nepaliek ceļa malā. Ja mēs viņus mīlēsim, mēs zināsim, kas mums viņu labā darāms. Vai tie atbildēs? Jā, daļēji... jo nekas, kas darīts mīlestībā, nepazūd.”

Kaut mūsu kopienas, draudzes un jauniešu grupas aizvien vairāk kļūtu par sirsnīgas labestības un uzticēšanās vietām, kur mēs gaidām viens otru, kur raugāmies, kā saprast un atbalstīt citus, kur esam uzmanīgi pret pašiem vājākajiem – tiem, kuri nav mūsu tuvākajā lokā, tiem, kuri ir nabadzīgāki par mums.

Viena no mūsu laika zīmēm ir milzīgā labestība, ar kuru tik daudzi cilvēki nākuši palīgā traģisko dabas katastrofu upuriem. Kā šī labestība varētu motivēt mūsu sabiedrību arī ikdienā?¹⁴

Lai cik nepieciešama materiālā palīdzība nebūtu ārkārtas situācijās, ar to vien nepietiek. Šajā bezcerībā svarīgi ir atjaunot taisnīgumu.¹⁵

Latīņamerikas kristieši mums atgādina, ka cīņa pret nabadzību ir cīņa par taisnīgumu – taisnīgumu starptautiskajās attiecībās, nevis palīdzībā.¹⁶

Mums jāiemācās pārvarēt bailes. Katrs no mums pazīst pašaisardzības instinktu, ko veido vēlme nosargāt sevi, reizēm pat uz citu labklājības rēķina. Ņemot vērā to, cik strauji pieaug nedrošība, šķiet, ka šī tendence mūsdienās ir spilgti izteikta. Kas var mūs atturēt no padošanās bailēm? Vai tā nav došanās pretim citiem, pat tiem, kuri mums šķiet kā drauds?

¹⁴ Vīzītes laikā Lielbritānijā Pāvests Benedikts XVI izteica šādu aicinājumu: "Pasaule ir bijusi lieciniece tam, ka valdības spēj novirzīt milzu resursus, lai glābtu finanšu institūcijas, kas tiek uzskatītas „par pārāk lielām, lai ļautu tām sabrukt”. Skaidrs, ka pasaules iedzīvotāju ievērojama izaugsme nav mazāk svarīga: lūk, tas ir uzņēmums, kas ir visas pasaules uzmanības vērts un „pārāk liels, lai ļautu tam sabrukt”."

¹⁵ "Tas nav tavs īpašums, ko tu izdali nabagiem, tu vienkārši tiem atdod atpakaļ to, kas ir viņu pašu. Jo tu esi tikai paturējis sev to, kas dots visiem kopīgai lietošanai. Zeme pieder visiem, ne tikai bagātājiem, taču daži to ir atsavinājuši, nodarot pāri citiem, kuriem arī tā pienācās. Tātad tu ne tuvu neveic kādu īpašu labdarību, tu vienkārši atdod savu parādu." (Svētais Ambrozijs no Milānas, 4. gadsimtā)

¹⁶ Aperesidas tikšanās (2007. gada maijā) gala dokumentā Latīņamerikas Katoļu Baznīca rakstīja: "Darboties kopīgā labuma vārdā nozīmē atbalstīt ekonomikas, finanšu un pasaules tirdzniecības taisnīgu regulēšanu. Izšķiroši svarīgi, lai ārējais parāds tiktu atdots, tādējādi veicinot investīcijas attīstības un sociālajās nozarēs. Globālie noteikumi jāveido ar mērķi kontrolēt spekulatīvu kapitāla kustību, popularizēt godīgu tirdzniecību, samazināt spēcīgākās protekcionisma barjeras, garantēt adekvātas nabadzīgāko valstu ražoto izejvielu cenas, godīgus pakalpojumu un investīciju piesaistes un regulējuma nosacījumus."

Vēl viena mūsu laika zīme ir imigrācija. Reizēm tā tiek uztverta kā briesmas, taču tā ir kļuvusi par realitāti un jau iezīmē mūsu nākotni.¹⁷

Nākamā mūsu laika zīme ir augošā nabadzība bagātajās valstīs, kur galvenie ekonomiskās nedrošības iemesli ļoti bieži ir cilvēku pamešana novārtā un izolācija.

Pārmērīgi daudz materiālu labumu nogalina prieku. Tie ieslēdz mūs skaudības lamatās. Laime slēpjas kaut kur citur: izvēloties dzīvot vienkāršāk, strādājot ne vien peļņas dēļ, bet tāpēc, lai piešķirtu savai dzīvei jēgu, daloties ar citiem, ikviens spēj palīdzēt veidot miera nākotni. Dievs nesniedz mums bikluma garu, bet mīlestības un iekšēja spēka garu.¹⁸

PIEDOŠANA

Evaņģēlijs mūs iedrošina doties vēl tālāk: taisnīgumam jāved pie piedošanas, jo bez tās cilvēku sabiedrība nespēj dzīvot. Daudzviet pasaulē ir dziļi vēsturiski ievainojumi, tāpēc uzdrīkstēsimies izbeigt to, ko iespējams izbeigt šodien. Šādā veidā mums var pilnībā atklāties Dieva sirdī sagatavotā miera nākotne.

Ticēt Dieva piedošanai nenožīmē aizmirst pārdarījumus. Piedošanas vēsts nedrīkst tikt izmantota netaisnības attaisnošanai, gluži pretēji, ticība piedošanai dara mūs brīvākus atpazīt savus pārkāpumus, kā arī dažādas kļūdas un netaisnības mums apkārt un pasaulē. Mums ir pienākums labot to, kas vēršams par labu. Šajā grūtajā ceļā mums tiek dots būtisks atbalsts: Baznīcas vienotībā Dieva piedošana tiek dāvināta no jauna.

¹⁷ Imigrāciju neapšaubāmi ir nepieciešams regulēt, taču, nevis baidoties no ārzemniekiem, bet patiesās rūpēs par viņu integrāciju. Imigrantu prioritātes ir mājvietas un darba atrašana un valodas apgūšana. Valstīm, kas viņus uzņem, jāsniedz tiem gan noteiktas tiesības, gan samērīgs pienākumu apjoms. Vai kristiešu aicinājums šajā situācijā nebūtu ar savām dzīvēm atklāt, ka bailes no ārzemnieka kā svešā nav attaisnojamas? Iepazīt vienam otru – tas var kļūt par pirmo soli, kas palīdz pārvarēt vienaldzībā balstītās bailes.

¹⁸ Skat. 2 Timoteja 1:7.

Nākamie Uzticības svētceļojuma uz zemes posmi

Kopā ar jauniešiem no visas Eiropas brālis
Aloizis un citi brāļi no 2011. gada 20. līdz
25. aprīlim dosies uz Maskavu, lai kopā ar
Krievijas Pareizticīgo baznīcu atzīmētu Kluso
nedēļu un Lieldienas.

Roterdamas tikšanās laikā tiks paziņota 34.
Eiropas jauniešu tikšanās norises vieta. Šī
tikšanās notiks no 2011. gada 28. decembra
līdz 2012. gada 1. janvārim.

Vēstījumi, kas saņemti tikšanās reizē
Roterdamā:
Skat. <http://www.taize.fr>

Piedošana ikvienam cilvēkam ir nepieciešama
tikpat lielā mērā kā dienišķā maize.¹⁹ Dievs vien-
mēr ir gatavs to sniegt, bez nosacījuma. “Viņš pie-
dod visus tavus grēkus.”²⁰ Atvērt mūsu rokas lūg-
šanā ir vienkāršs žests, kā paust savu vēlmi saņemt
šo piedošanu.

Kad Tēvreizē lūdzam: „Piedod mums mūsu
parādus, kā arī mēs piedodam...”, Dieva piedo-
šana mums jau pieskaras. Tie nav tukši vārdi: kad
lūdzam ar šiem vārdiem, kurus pats Jēzus mums
mācījis, kaut kas notiek. Tad mēs topam gatavi pie-
dod paši un netiesāt otru, ja mums nodarīts pāri.

Kristus allaž nošķīra cilvēku no viņa izdarītā
pārkāpuma. Līdz pēdējam elpas vilcienam pie
krusta Viņš atsacījās nodot un pats uzņēmās visu
vainu.

Reizēm ir situācijas, kurās nespējam piedot,
ievainojums ir pārāk liels. Tad mums jāatceras, ka
Dieva piedošana nekad nepieviļ, turpretī mums tā
reizēm padodas tikai pakāpeniski. Vēlme piedot ir
pirmais solis, pat ja to apslāpē rūgtums.

Piedodot Dievs dara vairāk nekā vienkārši aiz-
slauka prom pāridarījumu – Viņš sniedz jaunu
dzīvi savā draudzībā, kuru ik dienu un nakti no
jauna atmodina Svētais Gars.

Saņemt un dalīties Dieva piedošanā – tas ir
Kristus atvērtais ceļš. Mēs dodamies pa to uz
priekšu par spīti savam vājumam un ievainoju-
miem. Kristus nepadara mūs par mērķi sasniegu-
šiem vīriešiem un sievietēm uzreiz.

Mēs esam Evaņģēlija nabagie; būt kristiešiem
nenozīmē pasludināt, ka esam labāki nekā citi.
Mūs vienkārši raksturo izvēle piederēt Kristum.
Izdarot šo izvēli, mēs gribam būt pilnībā vienoti.²¹

Mēs visi kopā piedzīvojam atklājumu: saņemta
vai sniegta piedošana rada prieku. Zināt, ka tev ir
piedots, iespējams, ir pats dziļākais un atbrīvojošā-
kais prieks. Tas ir iekšējā miera avots, kuru Kristus
vēlas mums dot. Šis miers mūs aizvedīs tālu; tas
staros pāri citiem un pāri pasaulei.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanna de Dītriha (1891–1981), protestantu teoloģe,
kura Tezē kopienas pirmsākumos iedrošināja brāli Rožē
un pirmos brāļus nebaidīties nodoties dzīvei kopienā
visa mūža garumā, rakstīja: „Kristietis ir cilvēks,
kurš dzīvo piedošanā, kurš zina, ka ik dienas pārkāpj
Dieva baušļus, bet reizē ik dienas atgriežas pie Dieva,
un kurš ar neuzvaramu pārliecību zina, ka Dievam
viņa dzīvē pieder pēdējais vārds. Kristus ir par viņu
uzņēmis aizbildniecību, uzņēmis atbildību sava Tēva
priekšā. Viņš nav vientuļš šajā cīņā; Tas, kuram viņš
sevi ir atdevis, viņu nekad nepametīs. Viņa pārliecība ir
balstīta nevis tajā, kas viņš pats ir, bet tajā, kas ir Dievs,
Dieva uzticamībā un mīlestībā, kas atklājusies Jēzū
Kristū. Tāpēc viņa paša sasniegumi viņu neapzīlina
un sakāves nelaupa drosmi. Viņš spēj aizvien no jauna
piecelties, jo nepieder pats sev; viņš pieder kādam
citam.”

²⁰ Psalmis 103:3. Viss šis psalms slavē Dieva piedošanu.
Arī pravietis Jesaja drūmā vēstures posmā tautai
atgādināja, ka Dievs vienmēr piedod, sakot: „Es lieku
izklist taviem grēkiem kā mākonim...” (Jesajas 44:22).

²¹ “Kristieši nevis vienkārši pieder Jēzum Kristum, kā
Viņam nešaubīgi pieder jebkurš cilvēks, bet pieder
tādējādi, ka darbs, kuru Jēzus Kristus veic pasaulē, ir
arī viņu rīcības jēga; cīņa, kuru Jēzus Kristus izcīna
tumsā pret tumsu, ir iemesls, kāpēc viņi ziedo sevi.”
(Karls Barts, 1886–1968)

²² Sarovas Serafims, krievu deviņpadsmitā gadsimta mūks
(1759–1833), rakstīja: “Iegūsti iekšējo mieru, un tūkstoši
atradīs pestīšanu tavā klātbūtnē.”